

Дівчина з легенди

Повідаю я оповідь таку про долю дівчини тяжку. Мариною звали вродливу — Михайла і Ганни дитина.

Квіткувате, білес личко Ростом сама невеличка.

Брови, неначе півмісяць, зарум'янілі й звабливі вуста. Джерельної води голубинь-оченята, удачею щира й проста.

Краса чарувала сільське парубоцтво, рушники

заслати кожен бажав.

Та знати цього не хотіла Марина, усіх їх «гарбуз» чекав.

Пан Ясінський поводивсь зухвало: в три дні до маєтку прийти наказав, та, в строк не діждавшись, гайдуків послав.

Не забажало дівоче

серденько в панських покоях раювати.

— Краще вже Богу душу віддати — прийди ж по мене, смертонько!

Ліс, пеньки, навкругі колючі терни, босі ніжки, кров і плач людський.

Небом грозові хмагри вунуть.

Ось провалля. Ой, дівчино! Згиньте, звіргайдуки!

Місце смерті Марини — червона калина.

Гайдуків — там, де кропива й будяки.

Село Глибочок. Бо й справді воно (провалля) є глибоким. Луною понад ним котиться:

— Марино, Маринко, Марійко! А йди-но до хати — пора уже вечеряти.

Розповідь Євгенії
КРАВЧУК, 1905 р.

н., жительки с. Глибочок, записав Леонід КОВАЛЕЦЬ,
с. Жаврів.